

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. G., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Řetězová 195/2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 2421/DS/2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 6. 2017, č. j. 2421/DS/2017, se pro vadu řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 6. 6. 2017, č. j. 2421/DS/2017, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností, oddělení správní, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 9. 2016, č. j. MmM/104224/2016/OSČ-P/VŠ, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 19. 10. 2015 ve 13:37 hodin jako provozovatel vozidla tovární značky Seat Alhambra, registrační značky „X“, nezajistil, aby byly při jeho užití na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v Mostě, v ulici Radniční, na parkovišti obřadní síně Magistrátu města Most, a dne 24. 2. 2016 ve 14:12 hodin jako provozovatel vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky „X“, nezajistil, aby byly při jeho užití na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy blíže nezjištěný řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v Mostě, v ulici Radniční, na parkovišti obřadní síně Magistrátu města Most. Blíže nezjištěný řidič zastavil a stál v působnosti svislé dopravní značky IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou „Po – Pá 7:00 – 18:00 hod. 90 minut“, aniž by ve vozidle na začátku stání viditelně umístil parkovací kotouč s nastavenou dobou počátku stání, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl respektován § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dle něhož byl správní orgán povinen vést společné řízení o všech správních deliktech dle § 125f citovaného zákona téhož provozovatele vozidla a současně nebyl respektován ani § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, dle něhož se při ukládání společné pokuty má uplatnit absorpční zásada. Zdůraznil, že správní orgán prvního stupně stíhá žalobce za předmětný správní delikt ve vícero případech, k čemuž poukázal na řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 90/2016, sp. zn. 15 A 95/2016 a sp. zn. 15 A 103/2017. Navrhl, aby si soud od správního orgánu prvního stupně vyžádal veškeré spisy ve věcech správního deliktu provozovatele vozidla, které jsou žalobci kladeny za vinu, aby bylo zjištěno, které správní delikty měly být rozhodnuty ve společném řízení. Na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 6. 2017, č. j. 30 A 92/2016-33.
3. Dále konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož v něm není uvedeno, co vyplývá z fotodokumentace obsažené ve správním spise, která je jediným důkazem ve věci, přičemž oznámení o přestupku jako důkaz nepostačuje, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 1 Afs 3/2003-68. Rovněž se správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán prvního stupně nezabýval tím, co je to parkovací kotouč, a tak není zřejmé, zda např. z fotografií nevyplývá, že ve vozidle byl umístěn papírek s časovým označením o začátku stání, ale nebyla tím naplněna parkovací povinnost. Správní orgán prvního stupně měl dle žalobce uvést úvahy, dle nichž se jednalo o stání s ohledem na definici dle zákona o silničním provozu, jelikož se mohlo jednat toliko o zastavení, které nevyžaduje umístění parkovacího kotouče na viditelném místě ve vozidle s časovým označením začátku stání. Nadto z fotodokumentace dle žalobce není zřejmé, že se jednalo o stání, neboť fotografie nebyly pořízeny s dostatečným časovým odstupem. Správní orgán prvního stupně se nezabýval ani tím, zda údajné stání proběhlo v době vymezené dopravní značkou. Žalobce dále namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí chybí odkazy na zákonná ustanovení definující význam údajně porušené dopravní značky. Sdělil, že správní orgán prvního stupně se nezabýval tím, zda údajně porušená dopravní značka měla právní základ v opatření obecné povahy ve smyslu § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Uvedl, že není z odůvodnění zřejmé, jak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že jednání řidiče žalobcových vozidel naplňovalo znaky přestupku a současně, zda porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. A konečně se správní orgán prvního stupně nezabýval naplněním materiální stránky správního deliktu, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 8 As 17/2007.

4. Namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť v něm není uvedeno, že by údajné porušení pravidel vykazovalo znaky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-43. Z výroku rovněž není patrné, že by porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. c) citovaného zákona. Upozornil, že ve výroku chybí § 125e odst. 2 a § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dle nichž byla vyměřena pokuta a rozhodováno ve společném řízení. Uvedl, že mu není zřejmé, kde mělo k údajnému správnímu deliktu dojít, když místo je toliko vymezeno „u obřadní síně“, přičemž z výroku nelze dovodit, že by se vozidlo žalobce nacházelo v působnosti značky č. IP 13b, když na stejném místě se nachází úseky s jinými značkami.
5. Žalobce deklaroval, že uložená pokuta je nepřezkoumatelná, jelikož správní orgán při ukládání pokuty nezohlednil všechna zákonná kritéria ve smyslu § 125e odst. 2 a 5 zákona o silničním provozu, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63.
6. Sdělil, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, jehož aspektem je i zásada bezprostřednosti, neboť správní orgán neprovedl dokazování v rámci ústního jednání, ani v rámci dokazování mimo ústní jednání. Doplnil, že mu tak byla znemožněna osobní účast při dokazování, přičemž vyjádřil pochybnost, zda vůbec bylo nějaké dokazování provedeno, když obsahem spisu není žádný protokol o provedeném dokazování.
7. Žalobce konstatoval, že porušení povinnosti neumístění parkovacího kotouče na viditelné místo ve vozidle s vyznačením času počátku stání nelze považovat za neoprávněné zastavení či stání, a tudíž nelze v daném jednání spatřovat správní delikt ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Doplnil, že uvedená povinnost je pouze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

informativní s ohledem na usnadnění dokazování případného překročení nejvyšší možné doby stání v trvání 90 minut.

8. Konstatoval, že se správní orgány nezabývaly tím, zda není novější právní úprava pro žalobce příznivější. Dále uvedl, že není zřejmé, podle jakého znění zákonů bylo postupováno, neboť aplikované znění bylo konkretizováno vágním dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“. Rovněž žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, jelikož dle výroku byla pokuta uložena dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, ačkoliv toto ustanovení dne 19. 10. 2015 nebylo součástí právního řádu.
9. S odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a § 15 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, žalobce dovodil, že znakem předmětného správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění. Dovodil, že ve světle zásady retroaktivity *in mitius* mělo být na případ žalobce aplikováno právě toto pro něj příznivější znění zákona, a to i za situace, že toto znění zákona nabylo účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí. K tomuto poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Žalobce dovodil, že novela zákona č. 183/2017 Sb., kterou byl odstraněn požadavek na zavinění u předmětného správního deliktu provozovatele vozidla, byla vyhlášena dne 28. 6. 2017 a patnáctidenní legisvakční lhůta pro nabytí účinnosti tak uplynula dne 13. 7. 2017. Současně podotkl, že v daném případě není možné přihlížet ke stanovení dřívější účinnosti zákona na den 1. 7. 2017 v přechodných ustanoveních, jelikož nebyla naplněna zákonná podmínka obecného naléhavého zájmu. Doplnil, že údajný správní delikt nezavinil, neboť učinil vše možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu předešel – poučil řidiče o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od něj slib, že je bude respektovat.
10. Žalobce dále namítal, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, neboť především zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem.
11. Závěrem žalobce nesouhlasil se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž zrekapituloval průběh správního řízení a sdělil, že ve společném řízení dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu projednal dva správní delikty, které mu byly předloženy. Uvedl, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se neprovádí dokazování, pouze se provozovatel vyzývá k zaplacení určené částky nebo označení osoby řidiče, přičemž není nutné ve výzvě specifikovat daný správní delikt ani popis skutku. Dále konstatoval, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není třeba vést ústní jednání, jelikož odpovědnost provozovatele je objektivní a není třeba mu při ústním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jednání prokazovat zavinění alespoň ve formě nedbalosti, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. As 73/2016-40. K namítané absenci zákonných ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný sdělil, že jediným chybějícím ustanovením je § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu o společném řízení, což však nemůže vést ke zrušení rozhodnutí, neboť z výroku je patrné, že byly projednávány současně dva správní delikty. Dodal, že z výroku je zřejmé, kde a kdy došlo ke správním deliktům. Žalovaný dále nesouhlasil s námitkou žalobce, že odůvodnění sankce je nezákonné a její výměra nepřezkoumatelná, když uvedl, že sankce byla uložena v polovině zákonné sazby z důvodu projednání dvou správních deliktů.

13. K namítanému neoprávněnému zastavení či stání žalovaný konstatoval, že žalobce měl možnost toto objasnit či sdělit identitu řidiče, který by to objasnil sám. K tomuto doplnil, že řidič stál v působnosti dopravní značky „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ IP 13b, dle níž musí řidič při začátku stání umístit na viditelné místo ve vozidle parkovací kotouč s nastaveným začátkem stání dle § 12 odst. 1 písm. o) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích. K označení znění aplikovaných předpisů „ve znění pozdějších předpisů“ žalovaný deklaroval, že z této dikce vyplývá, že správní orgány rozhodovaly v souladu s příslušnými právními předpisy platnými v době spáchání správního deliktu žalobcem. K namítané protiústavnosti žalovaný mj. uvedl, že žalobce jako provozovatel se mohl vyjádřit na základě výzvy (předvolání), k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18. Připomněl, že provozovatel vozidla je povinen znát informace o totožnosti řidiče, kterému vozidlo svěřil a tyto údaje je případně porušení zákona povinen sdělit Polici České republiky a krajskému nebo obecnímu úřadu, s výhradou odepření podání vysvětlení dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podotkl, že cílem zavedení správního deliktu provozovatele vozidla bylo zvýšení bezpečnosti silničního provozu, jelikož značná část přestupků zjištěných kamerovým systémem, policisty či strážníky, kdy totožnost řidiče nebyla známá, zůstala bez následků pro pachatele. Většina provozovatelů vozidel odmítala sdělit totožnost řidiče s odkazem na osobu blízkou. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nepřisvědčil však všem námitkám.
16. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Správnímu orgánu prvního stupně byl doručen úřední záznam Městské policie Most ze dne 1. 12. 2015 spolu s výzvou pro řidiče, z nichž vyplynulo, že vozidlo žalobce bylo dne 19. 10. 2015 v Mostě v ulici Radniční zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13b, aniž by byl na viditelném místě vozidla umístěn parkovací kotouč. Žalobce posléze na výzvu správního orgánu prvního stupně sdělil totožnost řidiče s trvalým pobytem ve Vietnamu, jemuž se správní orgán prvního stupně následně marně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení. Žalobcem uvedeného řidiče se rovněž nepodařilo dohledat v záznamech Krajského policejního ředitelství hlavního města Prahy ani Pražské správy sociálního zabezpečení. Správní orgán prvního stupně dne 20. 7. 2016 věc odložil. Obdobně byl správnímu orgánu prvního stupně doručen úřední záznam Městské policie Most ze dne 25. 4. 2016 spolu s výzvou pro řidiče, z nichž vyplynulo, že vozidlo žalobce bylo dne 24. 2. 2016 v Mostě v ulici Radniční zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13b, aniž by byl na viditelném místě vozidla umístěn parkovací kotouč. Žalobce posléze na výzvu správního orgánu prvního stupně sdělil totožnost řidiče s trvalým pobytem v Rakousku, jemuž se správní orgán prvního stupně následně marně pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení. Žalobcem uvedeného řidiče se rovněž nepodařilo dohledat v záznamech Krajského policejního ředitelství Ústeckého kraje. Správní orgán prvního stupně tudíž dne 19. 7. 2016 věc odložil.
17. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 29. 7. 2016 příkaz, kterým žalobci uložil pokutu za správní delikty provozovatele vozidla v souvislosti s výše popsány mi skutky, proti němuž žalobce podal včasný odpor. Dne 16. 9. 2016 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým potvrdil sankci uloženou příkazem. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 6. 6. 2017.
18. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
19. K námitce, že správní orgány nezohlednily zákonná kritéria pro uložení sankce, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005-84, v němž uvedl, že „řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. (...) Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přítěžující a polehčující.“

20. Na uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019, v němž konstatoval, že v „rozhodnutí o uložení správní sankce proto musí být zohledněna všechna zákonná kritéria, která musí být formulována precizně a jednoznačně a musí být dostatečně individualizována (...) jinými slovy v rozhodnutí správního orgánu, jakož i žalovaného, absentuje jakákoliv, byť jen stručná, úvaha o tom, jak vyjmenovaná zákonná kritéria (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán) dopadají na případ stěžovatelky. Jak již uvedeno, nepostačí toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného.“
21. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je k odůvodnění výše pokuty uvedeno: „Při rozhodování o sankci přihlédl správní orgán k závažnosti projednávaných správních deliktů, proto rozhodl uložit za správní delikty pokutu, jejíž výši stanovil ve středním pásmu zákonného sankčního rozpětí v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v návaznosti na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, kdy za přestupky, jejichž znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích zde projednávané správní delikty vykazují, se uloží pokuta od 1 500 od 2 500 Kč., s přihlédnutím k ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno [...]“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný výši uložené sankce a jejím odůvodněním výslovně nezabýval.
22. Z citovaného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně toliko konstatoval, že přihlédl k závažnosti spáchaných správních deliktů, aniž by zmínil, jak toto kritérium vyhodnotil ve vztahu k případu žalobce a jak se uvedená závažnost promítla do uložené výše sankce. Dále správní orgán prvního stupně pouze vyjmenoval zákonná ustanovení, podle nichž při stanovení výměry sankce postupoval. Takové odůvodnění výše sankce soud nepovažuje za dostatečné, a tedy přezkoumatelné, neboť z něj nejsou zřejmé konkrétní okolnosti případu, k nimž mělo být přihlédnuto. Není tak možné úvahu správního orgánu prvního stupně v tomto ohledu podrobit přezkumu. Jelikož žalovaný tuto vadu v žalobou napadeném rozhodnutí nenapravil a naopak postup správního orgánu prvního stupně aproboval, je námitka nedostatečného odůvodnění uložené výše sankce důvodná.
23. Žalobce dále namítal, že v prvostupňovém rozhodnutí není uvedeno hodnocení důkazů a právní posouzení zjištěných skutečností. Dle žalobce správní orgán prvního stupně neuvedl, jak na základě fotodokumentace dospěl k závěru, že vozidlo žalobce stálo v působnosti předmětných dopravních značek, z jeho rozhodnutí není ani zřejmé, zda fotodokumentaci vůbec hodnotil. Tuto námitku soud rovněž shledal důvodnou. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí toliko uvedl, že na základě získaných důkazů má za spolehlivě prokázané, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Tuto jedinou pasáž předmětného rozhodnutí, v níž správní orgán prvního stupně hodnotil shromážděné podklady, soud shledává nedostatečnou. Správní orgán prvního stupně nejen že neuvedl, jaké konkrétní důkazy hodnotil, ale neuvedl ani své úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Závěr správního orgánu prvního stupně o prokázání naplnění skutkové podstaty správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je tedy nepřezkoumatelný, přičemž žalovaný tuto vadu v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nenapravit, jelikož se otázkou provedení dokazování nezabýval.

24. Soud shrnuje, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť není dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty a v odůvodnění jejich rozhodnutí chybí uvedení, z jakých důkazů správní orgány vycházely, a úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení.
25. Soud ve vztahu k dalším námitkám týkajících se absence nedostatku důvodů rozhodnutí správních orgánů zdůrazňuje, že žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně uvedl pouze to, že vozidlo v daných dnech neřídil. Žádné další skutečnosti žalobce neuplatnil. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce uvedl toliko jednu námitku spočívající v tom, že správní orgán prvního stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s řidiči, jejichž totožnost správnímu orgánu prvního stupně před zahájením řízení sdělil. S touto námitkou se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
26. Z důvodu chybějících námitek žalobce se správní orgány nemusely ve svých rozhodnutích z moci úřední výslovně zabývat tím, co je parkovací kotouč, zákonnou definicí stání, zda porušená dopravní značka měla právní základ v opatření obecné povahy, uvést odkaz na příslušné právní předpisy, které stanovují význam údajně porušené dopravní značky, ani tím, zda údajné stání probíhalo v době vymezené dopravní značkou. Tyto skutečnosti, které žalobce uplatnil teprve až v žalobě, totiž nemají vliv na přezkoumatelnost esenciálních náležitostí rozhodnutí o správním deliktu. Jiná situace by nastala, jestliže by žalobce výše uvedené námitky uplatnil v průběhu správního řízení, neboť tehdy by se s jeho námitkami správní orgány musely vypořádat. Jelikož však byl žalobce v průběhu správního řízení pasivní, nemůže až v řízení o žalobě vyčítat správním orgánům, že se nezabývaly námitkami, které jim nepředestřel k přezkoumání. Správní orgány nemají povinnost v odůvodnění rozhodnutí za žalobce domýšlet možné námitky, které by mohl uplatnit, a v odůvodnění rozhodnutí se s těmito hypotetickými námitkami účastníka řízení vypořádat. Taková povinnost by vedla k absurdním závěrům a nepřiměřeným požadavkům na rozsah odůvodnění správních rozhodnutí.
27. Dále soud hodnotil námitky stran vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud jde o neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí, nelze toto považovat za vadu, neboť vypořádání se s daným ustanovením, které zakotvuje kritéria pro určení výměry pokuty, musí být provedeno v odůvodnění rozhodnutí, jak vyplývá též z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2019 č. j. 32 A 38/2017-59, podle něhož „§ 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.“
28. K absenci § 125f odst. 2 písm. b) a c) zákona o silničním provozu (tj. že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu a že správní delikt vykazoval znaky přestupku) soud poukazuje na usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[o]pomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je spíše chybou banální a čistě formální. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu (srov. shora analyzovanou trestní judikaturu v bodech [28] a [29] shora)“. Soud v souladu s citovaným rozhodnutím konstatuje, že chybějící odkaz na § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu není tak závažnou vadou, pro kterou by měl soud rozhodnutí správních orgánů zrušit.

29. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že u správního deliktu ze dne 19. 10. 2015 byla žalobci uložena pokuta dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, tedy podle ustanovení, které v době spáchání správního deliktu nebylo účinné. Správní orgány měly při ukládání sankce za dotčený správní delikt vycházet z § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016, který ve spojení s § 125f odst. 3 téhož zákona upravoval výši sankce za daný správní delikt, a nikoliv § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Soud nicméně nepovažuje toto pochybení za tak závažné, že by pro něj měl přistoupit ke zrušení rozhodnutí správních orgánů, neboť znění § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 19. 2. 2016, a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ve znění od 20. 2. 2016, je obsahově totožné. Žalobci tak byla ukládána pokuta za dotčený správní delikt ve správném rozmezí, a nedošlo tak ke zkrácení práv žalobce.
30. Soud dále uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí jsou přestupky, za které žalobce odpovídá jako provozovatel vozidla, vymezeny následovně: „*Blíže nezjištěný řidič dne 19. 10. 2015 v 13:37 hodin v Mostě, v ul. Radniční na parkovišti u obřadní síně MmM, stál s vozidlem tov. zn. Seat Alhambra, reg. zn. „X“, a dne 24. 2. 2016 ve 14:12 hodin v Mostě, v ul. Radniční na parkovišti u obřadní síně MmM, stál s vozidlem tov. zn. Volkswagen, reg. zn. „X“, v působnosti svislé dopravní značky IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou „Po - Pá 7.00 - 18.00 hod. 90 minut“, aniž ve vozidle na začátku stání viditelně umístil parkovací kotouč s nastavenou dobou počátku stání.*“ V citovaném vymezení předmětných přestupků přičítaných žalobci jakožto provozovateli vozidla je výslovně uvedeno, že se vozy nacházely v působnosti svislé dopravní značky IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, což vyvrací tvrzení žalobce, že z výroku nelze dovodit, že by se vozidlo nacházelo v působnosti zmíněné dopravní značky.
31. Dále je z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, že uvedené přestupky se staly v ulici Radniční v Mostě na parkovišti u obřadní síně Magistrátu města Most (zkráceno MmM). Podle soudu je tudíž zjevné, kde k přestupkům mělo dojít. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že je ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně místo spáchání správních deliktů popsáno pouze jako „u obřadní síně“. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je též patrné, že vozidla žalobce stála v předmětnou dobu v působnosti dopravní značky IP 13b. Námitky týkající se vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nejsou důvodné.
32. Námitku, že z popisu aplikovaných zákonů není možné zjistit, o jakou časovou verzi daných zákonů se jedná, shledal soud nedůvodnou. Je standardní metodou v právních profesích specifikovat znění zákonů dovětkem „ve znění pozdějších předpisů“ či „v platném znění“. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přitom nevyplývá, že by správními orgány aplikované znění mělo být jiné než to, které bylo platné a účinné v době spáchání správních deliktů. Současně soud uvádí, že neuvedení konkrétního časového znění aplikovaného právního předpisu ve správních rozhodnutích je možné kvalifikovat toliko jako drobné pochybení nezpůsobující nezákonnost daného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 As 12/2019-32). Pokud jde o případné úvahy nad možností aplikace pozdější právní úpravy, která by byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro pachatele přestupku příznivější, soud dodává, že není povinností správního orgánu v každém jednotlivém případě výslovně uvádět, že aplikoval znění právních předpisů účinných k okamžiku spáchání přestupků. Odůvodnění v tomto směru by bylo namíste pouze tehdy, pokud by se správní orgány od této právní úpravy odchýlily, tj. v případě, kdy by došlo k prolomení zásady zákazu retroaktivity ve prospěch pachatele.

33. K námitce žalobce týkající se namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo celého institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, soud konstatuje, že touto otázkou se již zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, v němž konstatoval, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správněprávní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Nelze přitom ani opominout, že předmětné ustanovení zkoumal z hlediska jeho ústavnosti rovněž Ústavní soud, který v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, dostupném na www.nalus.usoud.cz, rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona.
34. Žalobce dále namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí chybí forma zavinění, přičemž dovozoval, že forma zavinění byla vyžadována právní úpravou účinnou v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017, jelikož novela zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., kterou byla opětovně uzákoněna objektivní odpovědnost za daný přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla, stanovovala explicitně svoji účinnost na den 1. 7. 2017, což však odporovalo zákonné patnáctidenní legisvakanční lhůtě, a novela zákona o silničním provozu měla tudíž vstoupit v účinnost až 13. 7. 2017. Dle žalobce měla být na jeho věc aplikována právě výše zmíněná úprava subjektivního pojetí přestupku, jelikož byla pro něj příznivější.
35. Soud k této námitce uvádí, že účinností novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018-70, kde v odstavcích 48 až 52 došel k závěru, že zákonodárce uvedl v důvodové zprávě dostatečné důvody ke zkrácení obecné patnáctidenní legisvakanční lhůty s ohledem na naléhavý veřejný zájem spojený s rekodifikací správního trestání tak, aby rekodifikace probíhala plynule. Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že jak původní právní úprava zákona o silničním provozu účinná do 30. 6. 2017, tak i právní úprava novelizovaná, účinná od 1. 7. 2017, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce, byť i jen dočasně, bylo toto pravidlo změnit a prokazovat zavinění. Soud uzavírá, že odpovědnost provozovatele vozidla je konstruována výhradně jako odpovědnost objektivní a požadavek na formu zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí je tudíž neopodstatněný.
36. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobce je proto nedůvodná.

37. Upozorněním žalobce a jeho právního zástupce ohledně jejich nesouhlasu se zveřejněním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu se soud nezabýval, neboť toto upozornění zcela májí podstatu věci, která je předmětem nyní vedeného soudního řízení.
38. Soud uzavírá, že žalobu shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud nezrušil, ačkoli to žalobce požadoval, neboť zjištěnou vadu lze odstranit v odvolacím řízení.
39. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
40. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.